

MEXICAN GOTHIC

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση:
Έφη Τσιρώνη

Ο Λάβκραφτ συναντά
τις αδελφές Μπροντέ
στη Λατινική Αμερική
-The Guardian

Silvia Moreno-Garcia

ΚΑΛΛΑΡΙΓΜΟΣ

Τα πάρτι στο σπίτι των Τουνιόν τελείωναν πάντοτε ομολογουμένως αργά, κι αφού οι οικοδεσπότες απολάμβαναν ιδιαίτερα τα μασκέ, δεν ήταν ασυνήθιστο να βλέπεις *Chinas Poblanas* με τις παραδοσιακές, μεξικάνικες φούστες τους και τις κορδέλες στα μαλλιά να καταφθάνουν συνοδευόμενες από κάποιον αρλεκίνο ή καουμπούι. Αντί να περιμένουν άσκοπα έξω από το σπίτι των Τουνιόν, οι σοφέρ των προσκεκλημένων ήταν οργανωμένοι γι' αυτές τις βραδιές. Πήγαιναν για τάκος στις καντίνες του δρόμου ή ακόμη και για να δουν κάποια υπηρέτρια που δούλευε σε κανένα κοντινό σπίτι και να επιδοθούν σε λίγο κόρτε, περίτεχνο και ντελικάτο σαν βικτοριανό μελόδραμα. Κάποιοι μαζεύονταν σε μικρές παρέες, για να μοιραστούν τσιγάρα κι ιστορίες. Κάνα δυο έπαιρναν τον υπνάκο τους. Στο κάτω κάτω, όλοι ήξεραν ότι κανένας καλεσμένος δεν θα έφευγε από το πάρτι πριν από τη μία το πρωί.

Κι έτσι, το ζευγάρι που βγήκε από το μασκέ των Τουνιόν στις δέκα ακριβώς, έσπαγε την παράδοση. Το ακόμη χειρότερο ήταν ότι ο οδηγός του άντρα είχε πάει με το αυτοκίνητο να πάρει φαγητό, και κανένας δεν ήξερε πού ήταν. Ταραχμένος, ο νέος άντρας προσπαθούσε να βρει τρόπο να χειριστεί την κατάσταση. Είχε φορέσει ένα κεφάλι αλόγου από πεπιεσμένο χαρτί, μια επιλογή που τώρα θα την πλήρωνε ακριβά, αφού θα έπρεπε να διασχίσει πεζή το κέντρο της

πόλης φορτωμένος μ' αυτό το άβολο εξάρτημα. Η Νοεμί τον είχε προειδοποιήσει ότι ήταν αποφασισμένη να κερδίσει τον διαγωνισμό καλύτερου κοστουμιού για να πικάρει τη Λάουρα Κεσάδα και το αγόρι της, κι έτσι κι εκείνος είχε κάνει μια προσπάθεια που τώρα φαινόταν άτοπη, μια και η συνοδός του δεν είχε φορέσει τη στολή που του είχε υποσχεθεί ότι θα έβαζε.

Η Νοεμί Ταμποάδα είχε πει ότι θα νοίκιαζε μια στολή ιππασίας, με το μαστίγιο και με τα όλα της. Θα ήταν μια έξυπνη και ελαφρώς σκανδαλώδης επιλογή, μια και η Νοεμί είχε πληροφορηθεί ότι η Λάουρα θα εμφανιζόταν ως Εύα, μ' ένα φίδι τυλιγμένο γύρω από τον λαιμό της. Τελικά, όμως, η Νοεμί είχε αλλάξει γνώμη. Η στολή ιππασίας ήταν άσχημη και το ύφασμα της έγδερνε το δέρμα. Έτσι, αντί γι' αυτή, είχε διαλέξει μια πράσινη βραδινή τουαλέτα με απλικαρισμένα άσπρα λουλούδια και δεν είχε μπει στον κόπο να ενημερώσει τον συνοδό της για την αλλαγή.

«Τι κάνουμε τώρα;» ρώτησε ο Ούγκο.

«Τρία τετράγωνα από δω είναι μια μεγάλη λεωφόρος. Θα βρούμε ταξί εκεί», είπε η Νοεμί. «Για πες –σου βρίσκεται κανένα τσιγάρο;»

«Τσιγάρο; Εδώ δεν ξέρω καν πού έβαλα το πορτοφόλι μου», απάντησε ο Ούγκο, ψηλαφίζοντας με το ένα χέρι το σακάκι του. «Εξάλλου, εσύ δεν έχεις πάντα τσιγάρα στην τσάντα σου; Αν δεν σε ήξερα καλύτερα, θα έλεγα ότι είσαι τσιγκούνα και δεν θες να χαλάς τα δικά σου.»

«Έχει μεγαλύτερη πλάκα όταν ένας κύριος προσφέρει σε μια κυρία τσιγάρο.»

«Ούτε μέντα δεν μπορώ να σου προσφέρω απόψε. Λες ν' άφησα το πορτοφόλι μου στο σπίτι;»

Δεν του απάντησε. Ο Ούγκο δυσκολευόταν έτσι όπως κουβαλούσε το κεφάλι του αλόγου παραμάσχαλα, και παραλίγο να του πέσει όταν έφτασαν στη λεωφόρο. Η Νοεμί σή-

κωσε το λεπτό μπράτσο της και σταμάτησε ένα ταξί. Όταν μπήκαν στο πίσω κάθισμα, ο Ούγκο μπόρεσε επιτέλους ν' απαλλαγεί από το βάρος του κεφαλιού ακουμπώντας το στη θέση δίπλα του.

«Μπορούσες να μου πεις να μην το κουβαλήσω αυτό το πράμα», μουρμούρισε παρατηρώντας το χαμόγελο του ταξιτζή και υποθέτοντας ότι διασκέδαζε σε βάρος του.

«Είσαι αξιολάτρευτος όταν εκνευρίζεσαι!», του απάντησε εκείνη, ανοίγοντας την τσάντα της και βρίσκοντας τα τσιγάρα της.

Εκτός από αξιολάτρευτος όταν εκνευριζόταν, ο Ούγκο έμοιαζε και με τον Πέδρο Ινφάντε στα νιάτα του, γεγονός που συνέβαλλε κατά πολύ στην ελκυστικότητά του. Όσο για τα υπόλοιπα –προσωπικότητα, κοινωνική θέση και ευφυΐα–, η Νοεμί δεν είχε μπει στη διαδικασία να τα πολυσκεφτεί. Όταν ήθελε κάτι, απλώς το ήθελε, και τον τελευταίο καιρό ήθελε τον Ούγκο, αν και τώρα που είχε καταφέρει να κερδίσει την προσοχή του, το πιθανότερο ήταν ότι σύντομα θα τον παρατούσε.

Όταν έφτασαν στο σπίτι της, ο Ούγκο τη σταμάτησε απλώνοντας το χέρι του και πιάνοντας σφιχτά το δικό της.

«Δώσ' μου ένα φιλί για καληνύχτα.»

«Πρέπει να βιαστώ να πάω μέσα, μπορείς όμως να έχεις λίγο από το κραγιόν μου», του απάντησε, βγάζοντας από τα χείλη της το τσιγάρο και βάζοντάς το ανάμεσα στα δικά του.

Ο Ούγκο έγερσε έξω από το ανοιχτό παράθυρο του αυτοκινήτου και την κοίταξε συνοφρωμένος να μπαίνει βιαστικά στο σπίτι. Η Νοεμί διέσχισε την εσωτερική αυλή και πήγε κατευθείαν στο γραφείο του πατέρα της. Όπως και το υπόλοιπο σπίτι, το γραφείο ήταν διακοσμημένο σε μοντέρνο στιλ, πράγμα που μάλλον φανέρωνε την έλλειψη παλαιότητας των χρημάτων του ιδιοκτήτη του. Ο πατέρας της Νοεμί δεν ήταν ποτέ του φτωχός, με τα χρόνια όμως είχε μετατρέψει

μια μικρή βιοτεχνία χημικών βαφών σε μεγάλη, επικερδή επιχείρηση. Ήξερε τι του άρεσε και δεν φοβόταν να το δείξει: τολμηρά χρώματα και καθαρές γραμμές. Οι πολυθρόνες του ήταν ταπετσαρισμένες με ύφασμα σε ζωηρό κόκκινο χρώμα, και φυτά με πλούσια φυλλώματα πρόσθεταν πινελιές πράσινου σε όλα τα δωμάτια.

Η πόρτα του γραφείου ήταν ανοιχτή και η Νοεμί δεν έκανε τον κόπο να χτυπήσει, παρά όρμησε μέσα με τα ψηλά τακούνια της να ηχούν στο παρκέ. Χάιδεψε με τ' ακροδάχτυλά της μία από τις ορχιδέες που στόλιζαν τα μαλλιά της και μ' έναν ηχηρό αναστεναγμό κάθισε στην πολυθρόνα μπροστά στο γραφείο του πατέρα της, πετώντας το τσαντάκι της στο πάτωμα. Κι εκείνη ήξερε τι της άρεσε, και δεν της άρεσε να τη φωνάζουν τόσο νωρίς στο σπίτι.

Ο πατέρας της της είχε κάνει νόημα να περάσει –ο θόρυβος από τα ψηλοτάκουνα της κόρης του είχε σηματοδοτήσει την άφιξή της όσο κατηγορηματικά θα το έκανε και κάθε άλλος χαιρετισμός–, αλλά δεν είχε σηκώσει το κεφάλι να την κοιτάξει, απορροφημένος καθώς ήταν στη μελέτη του εγγράφου που κρατούσε στα χέρια του.

«Δεν το πιστεύω ότι μου τηλεφώνησες στο σπίτι των Τουνιόν!» είπε η Νοεμί, τραβώντας από τα δάχτυλά της τα άσπρα γάντια της. «Το ξέρω ότι δεν ενθουσιάστηκες που ο Ούγκο–»

«Δεν πρόκειται για τον Ούγκο», τη διέκοψε ο πατέρας της.

Η Νοεμί συνοφρυώθηκε κι έμεινε να τον κοιτάζει, κρατώντας το ένα γάντι στο δεξί της χέρι. «Τότε;»

Είχε ζητήσει την άδειά του για να πάει στο πάρτι, δεν είχε διευκρινίσει όμως ότι θα πήγαινε με τον Ούγκο Ντουάρτε, γνωρίζοντας καλά την ανησυχία του πατέρα της γι' αυτόν: Φοβόταν μήπως της κάνει πρόταση γάμου κι εκείνη δεχτεί. Η Νοεμί δεν είχε πρόθεση να παντρευτεί τον Ούγκο και το είχε πει στους γονείς της, ο πατέρας της όμως δεν την πίστευε.

Όπως και κάθε καλή κοσμική, έτσι και η Νοεμί φώνιζε στο «Palacio de Hierro», έβαφε τα χείλη της με κραγιόν «Elizabeth Arden», είχε στην κατοχή της δύο εξαιρετικής ποιότητας γούνες, μιλούσε αγγλικά με αξιοσημείωτη άνεση, ευγενική χορηγία των καλογοριών στο Μονσεράτ –ιδιωτικό, φυσικά, σχολείο–, και αυτό που αναμενόταν από εκείνη ήταν να αφιερώνει τον χρόνο της στη διττή επιδίωξη της τρουφηλής ζωής και της εύρεσης συζύγου. Κατά την άποψη του πατέρα της, κάθε ευχάριστη δραστηριότητα όφειλε να γίνεται και προς άγγραν υποψήφιου γαμπρού, κι αυτό σήμαινε ότι δεν έπρεπε να αντιμετωπίζει τη διασκέδαση ως αυτοσκοπό, αλλά ως μέσο για να βρει άντρα. Πράγμα που δεν θα ήταν πρόβλημα αν ο πατέρας της είχε συμπαθήσει τον Ούγκο –ο Ούγκο όμως δεν ήταν παρά ένας απλός αρχιτέκτονας στα πρώτα του βήματα, και η Νοεμί θα έπρεπε να στοχεύει ψηλότερα.

«Όχι, αν και αργότερα θα μιλήσουμε και γι' αυτό», της είπε, κάνοντάς τη ν' απορήσει.

Η Νοεμί χόρευε ένα σλόου με τον καθαλιέρο της όταν ένας υπηρέτης της κατέστρεψε τη βραδιά χτυπώντας το δάχτυλό του στον ώμο της και ρωτώντας την αν ήθελε να απαντήσει στην κλήση του κυρίου Ταμποάδα, στο τηλέφωνο του γραφείου. Η Νοεμί είχε υποθέσει ότι ο πατέρας της έμαθε πως είχε πάει στο πάρτι με τον Ούγκο και ήθελε να τον τραβήξει από την αγκαλιά της και να την επιπλήξει για το παράπτωμα. Αν όμως η πρόθεσή του δεν ήταν αυτή, τότε προς τι η όλη φασαρία;

«Δεν έγινε κάτι κακό, ε;» ρώτησε, με τον τόνο της ν' αλλιάζει. Όταν εκνευριζόταν ή ταραζόταν, η φωνή της Νοεμί γινόταν πιο φιλή, πιο κοριτσίστικη, χάνοντας την καλορυθμισμένη, ομαλή και βαθιά χροιά που είχε φροντίσει να τελειοποιήσει τα τελευταία λίγα χρόνια.

«Δεν ξέρω. Δεν μπορείς να επαναλάβεις σε κανέναν αυτό που θα σου πω. Ούτε στη μητέρα σου, ούτε στον αδερφό

σου, ούτε στις φίλες και στους φίλους σου, με κατάλαβες;» είπε ο πατέρας της, στυλώνοντας πάνω της το βλέμμα ώσπου να τη δει να κατανεύει.

«Πριν από μερικές εβδομάδες πήρα ένα γράμμα από την ξαδέρφη σου, την Καταλίνα. Μέσα έλεγε διάφορα τρελά για τον άντρα της. Έγραφα στον Βέρτζιλ σε μια απόπειρα να φτάσω στη ρίζα του ζητήματος.

»Ο Βέρτζιλ μου απάντησε ότι επί αρκετό καιρό η Καταλίνα φερόταν με παράξενο, ανησυχητικό τρόπο, αλλά ότι πλέον η κατάστασή της είχε αρχίσει να βελτιώνεται. Συνεχίσαμε να αλληλογραφούμε για το θέμα, μ' εμένα να επιμένω ότι αν η Καταλίνα ήταν πράγματι τόσο *ταραγμένη* όσο φαινόταν από το γράμμα να είναι, ίσως το καλύτερο θα ήταν να τη φέρει στην Πόλη του Μεξικού για να δει κάποιον ειδικό. Ο Βέρτζιλ αρνήθηκε λέγοντας ότι κάτι τέτοιο δεν ήταν απαραίτητο.»

Η Νοεμί έβγαλε και το άλλο γάντι της και το ακούμπησε στα γόνατά της.

«Είχαμε φτάσει σε αδιέξοδο. Πίστευα ότι ο Βέρτζιλ δεν θα υποχωρούσε, απόψε όμως έλαβα ένα τηλεγράφημα. Ορίστε, μπορείς να το διαβάσεις.»

Ο πατέρας της σήκωσε το χαρτάκι απ' το γραφείο του και της το έδωσε. Ήταν μια πρόσκληση για εκείνη να επισκεφθεί την Καταλίνα. Το τρένο δεν περνούσε κάθε μέρα από την πόλη τους, έλεγε το τηλεγράφημα, περνούσε όμως τις Δευτέρες, και θα έστελναν έναν οδηγό στον σταθμό για να την παραλάβει την ώρα της άφιξής της.

«Θέλω να πας, Νοεμί. Ο Βέρτζιλ λέει ότι η Καταλίνα σε ζητάει. Εξάλλου, πιστεύω ότι μια γυναίκα είναι η πιο ενδεδειγμένη για να χειριστεί το ζήτημα. Ίσως αποδειχτεί ότι δεν είναι τίποτα παραπάνω από υπερβολές και συζυγικά προβλήματα. Η ξαδέρφη σου είχε ανέκαθεν μια ροπή προς το μελόδραμα. Μπορεί να είναι απλώς ένα κόλπο για να τραβήξει την προσοχή.»

«Αν είναι έτσι, τι δουλειά έχουμε εμείς με τα συζυγικά προβλήματα και τους μελοδραματισμούς της Καταλίνα; Γιατί να μας απασχολούν;» ρώτησε η Νοεμί, μολονότι δεν θεωρούσε δίκαιη την ταμπέλα της «μελοδραματικής» που είχε κολλήσει ο πατέρας της στην ξαδέρφη της. Η Καταλίνα είχε χάσει και τους δύο γονείς της σε πολύ μικρή ηλικία. Ύστερα από τέτοιο πλήγμα, μια κάποια συναισθηματική αστάθεια θα έπρεπε να είναι αναμενόμενη.

«Το γράμμα της Καταλίνα είναι πολύ παράξενο. Ισχυρίζεται ότι ο άντρας της τη δηλητηριάζει κι ότι εκείνη βλέπει οράματα τις νύχτες. Γιατρός δεν είμαι, αυτά που διάβασα όμως ήταν αρκετά για να με κάνουν ν' αρχίσω να ψάχνω για καλούς ψυχιάτρους.»

«Το έχεις το γράμμα;»

«Ναι, εδώ.»

Η Νοεμί δυσκολεύτηκε αρκετά να βγάλει τις λέξεις, αλλά δυσκολεύτηκε πολύ περισσότερο να βγάλει νόημα από τις φράσεις. Ο γραφικός χαρακτήρας της ξαδέρφης της ήταν δυσανάγνωστος, ασταθής, τσαπατσούλικος.

... ο άντρας μου προσπαθεί να με δηλητηριάσει. Τούτο το σπίτι είναι γεμάτο σαπίλα, γεμάτο από τη δυσωδία της σήψης, από κάθε λογής διαβόλους, από καθετί κακό, γεμάτο σκληρότητα. Προσπάθησα να μην τρελαθώ, να κρατήσω αυτή τη βρομιά μακριά μου, αλλά δεν μπορώ και καταλαβαίνω ότι έχω αρχίσει να χάνω την αίσθηση του χρόνου και τον ειρμό των σκέψεών μου. Σας παρακαλώ. Σας παρακαλώ. Είναι κακοί και διαβολικοί και δεν πρόκειται να μ' αφήσουν να φύγω. Κλειδαμπαρώνω την πόρτα μου, αλλά και πάλι έρχονται, ψιθυρίζουν τις νύχτες και φοβάμαι τόσο πολύ, τρέμω αυτούς τους νευρικούς, αεικίνητους νεκρούς, αυτά τα φαντάσματα, αυτά τα άσαρκα όντα. Το φίδι που τρώει την ουρά του, το βρομερό έδαφος κάτω

απ' τα πόδια μας, τα κίβδηλα πρόσωπα και τις κίβδηλες λαλιές, τον ιστό πάνω στον οποίο περπατά η αράχνη, κάνοντας τις χορδές να δονούνται. Είμαι η Καταλίνα Καταλίνα Ταμποάδα. Η ΚΑΤΑΛΙΝΑ. Κάτα, Κάτα, βγες να παίξουμε. Μου λείπει η Νοεμί. Προσεύχομαι να σε δω ξανά. Πρέπει να έρθεις να με βοηθήσεις, Νοεμί. Πρέπει να έρθεις να με σώσεις. Όσο κι αν το θέλω, δεν μπορώ να σώσω τον εαυτό μου, είμαι δεμένη, σιδερένια νήματα τρυπάνε το μυαλό και το δέρμα μου, κι αυτό το πράγμα είναι εκεί. Στους τοίχους. Με κρατάει χωρίς να μ' αφήνει, χωρίς να χαλαρώνει τη λαβή του, κι έτσι πρέπει να σου ζητήσω να έρθεις να μου λύσεις τα δεσμά, να με απελευθερώσεις, να το κόψεις από πάνω μου, να τους σταματήσεις τώρα. Για τον Θεό...

*Βιάσου,
Καταλίνα*

Στα περιθώρια της επιστολής της, η ξαδέρφη της είχε σημειώσει κι άλλες λέξεις, αριθμούς, είχε σχεδιάσει κύκλους... Ήταν ένα γράμμα που σε τάραζε.

Η Νοεμί αναρωτήθηκε πότε ήταν η τελευταία φορά που είχε μιλήσει με την Καταλίνα. Είχαν περάσει μήνες, ίσως να κόντευε και χρόνος. Μετά τον γάμο, η ξαδέρφη της και ο Βέρτζιλ είχαν πάει για μήνα του μέλιτος στην Πατσούκα, και η Καταλίνα της είχε τηλεφωνήσει και της είχε στείλει κάνα δυο καρτ ποστάλ από εκεί. Ύστερα απ' αυτό, όμως, δεν είχε σχεδόν καθόλου νέα της, αν και τα ευχετήρια τηλεγραφήματα για τα γενέθλια των μελών της οικογένειας εξακολούθησαν να φτάνουν στην ώρα τους, στις αντίστοιχες ημερομηνίες. Πρέπει επίσης να υπήρχε κι ένα γράμμα τα Χριστούγεννα, γιατί η Καταλίνα τους είχε στείλει δώρα. Ή μήπως ήταν ο Βέρτζιλ αυτός που είχε γράψει το γράμμα; Σε κάθε περίπτωση, πάντως, ήταν ένα αδιάφορο, μάλλον τυπικό γράμμα.

Όλοι τους στην οικογένεια είχαν υποθέσει ότι η Καταλίνα απολάμβανε τη ζωή της νιόπαντρης και δεν είχε διάθεση να γράφει πολλά. Κάτι είχε αναφερθεί επίσης για την έλλειψη τηλεφώνου στο σπίτι της, πράγμα που δεν το έλεγε κι ασυνήθιστο για τα δεδομένα της επαρχίας, αλλά έτσι κι αλλιώς το γράψιμο δεν ήταν το δυνατό σημείο της Καταλίνα. Απασχολημένη με τις κοινωνικές υποχρεώσεις της και με τη σχολή της, η Νοεμί απλώς υπέθετε ότι κάποια στιγμή η ξαδέρφη της θα ταξίδευε με τον άντρα της στην Πόλη του Μεξικού για μια επίσκεψη.

Το γράμμα που κρατούσε τώρα στα χέρια της ήταν το αντίθετο του αντιπροσωπευτικού, από κάθε άποψη που μπορούσε να σκεφτεί η Νοεμί. Ήταν χειρόγραφο, παρότι η Καταλίνα προτιμούσε τη γραφομηχανή· ήταν ασυνάρτητο και φλύαρο, σε πλήρη αντίθεση με τον λιτό και περιεκτικό τρόπο γραφής της ξαδέρφης της.

«Είναι πολύ παράξενο», παραδέχτηκε. Προτού το διαβάσει, ήταν έτοιμη να πει ότι ο πατέρας της υπερέβαλλε ή ότι χρησιμοποιούσε την περίπτωση ως βολική δικαιολογία για να την τραβήξει από τον Ντουάρτε, απ' ό,τι φαινόταν, όμως, κάτι τέτοιο δεν ίσχυε.

«Και λίγα λες. Τώρα που το διάβασες, μάλλον καταλαβαίνεις γιατί έγραψα στον Βέρτζιλ ζητώντας του εξηγήσεις. Και γιατί ξαφνιαστήκα τόσο πολύ όταν εκείνος έσπευσε να με κατηγορήσει ότι φυτρώνω εκεί που δεν με σπέρνουν.»

«Τι ακριβώς του έγραψες;» ρώτησε η Νοεμί, φοβούμενη ότι ο πατέρας της είχε φανεί αγενής. Ήταν πολύ σοβαρός τύπος, και μερικές φορές μπορούσε να δώσει τη λάθος εντύπωση στους άλλους με την ακούσια ωμότητά του.

«Πρέπει να καταλάβεις ότι κάθε άλλο παρά θα με ευχαριστούσε να κλείσω την ανιψιά μου σ' ένα μέρος όπως το La Castañeda...»

«Αυτό του είπες; Ότι θα την πας σε ψυχιατρικό άσυλο;»

«Το ανέφερα ως πιθανότητα», απάντησε ο πατέρας της, απλώνοντας το χέρι του για να πάρει το γράμμα. Η Νοεμί του το επέστρεψε. «Δεν είναι η μοναδική τέτοια κλινική που υπάρχει, αλλά ξέρω ανθρώπους εκεί. Ίσως η Καταλίνα χρειαστεί ιατρική βοήθεια, του είδους που δεν πρόκειται να βρει στην επαρχία. Φοβάμαι ότι μόνο εμείς μπορούμε να διασφαλίσουμε το συμφέρον της.»

«Δεν εμπιστεύεσαι τον Βέρτζιλ.»

Ο πατέρας της άφησε ένα στεγνό γελάκι. «Η ξαδέρφη σου, Νοεμί, παντρεύτηκε βιαστικά και, κάποιος θα μπορούσε να πει, επιπόλαια. Χωρίς να το σκεφτεί. Τώρα βέβαια, είμαι ο πρώτος που θα παραδεχτεί ότι ο Βέρτζιλ Ντόιλ είναι γοητευτικός, ποιος ξέρει όμως αν είναι και αξιόπιστος.»

Δεν είχε άδικο. Η μνηστεία της Καταλίνα ήταν σχεδόν σκανδαλωδώς σύντομη, και οι ίδιοι είχαν ελάχιστες ευκαιρίες να μιλήσουν με τον γαμπρό. Η Νοεμί δεν ήταν σίγουρη πώς ακριβώς είχε γνωριστεί το ζευγάρι, ήξερε μόνο ότι λίγες μόλις εβδομάδες μετά τη γνωριμία τους, η Καταλίνα άρχισε να στέλνει τα προσκλητήρια του γάμου. Μέχρι να συμβεί αυτό, η Νοεμί αγνοούσε ακόμη και το ότι η ξαδέρφη της είχε δεσμό. Κι αν δεν είχε κληθεί για μάρτυρας στον πολιτικό γάμο, πολύ αμφέβαλλε αν θα μάθαινε πως η Καταλίνα είχε παντρευτεί.

Όλη αυτή η μυστικότητα και η βιασύνη δεν άρεσε καθόλου στον πατέρα της Νοεμί. Είχε οργανώσει, βέβαια, ένα γαμήλιο πρόγευμα προς τιμήν των νεόνυμφων, η Νοεμί όμως ήξερε ότι η συμπεριφορά της Καταλίνα τον είχε προσβάλει. Αυτός ήταν ένας ακόμη λόγος που δεν την είχε ανησυχήσει η ελλιπής επικοινωνία της ξαδέρφης της με την οικογένεια. Οι σχέσεις τους είχαν ψυχρανθεί και, μέχρι τώρα, είχαν παραμείνει έτσι. Η Νοεμί είχε υποθέσει πάντως ότι δεν θ' αργήσουν να βγουν από την κατάψυξη, ότι μόλις έφτανε ο Νοέμβριος, η Καταλίνα θα ερχόταν στην Πόλη του Μεξικού για τα χριστου-

γεννιάτικα ψώνια της και όλοι θα ήταν ξανά μια μεγάλη χαρούμενη οικογένεια. Ήταν θέμα χρόνου, απλώς θέμα χρόνου.

«Οφείλουμε να πιστέψουμε ότι η Καταλίνα λέει την αλήθεια κι ότι αυτός ο άντρας δεν της φέρεται καλά», είπε η Νοεμί, προσπαθώντας να θυμηθεί τι εντύπωση της είχε κάνει ο γαμπρός. Όμορφος και ευγενικός ήταν οι δύο λέξεις που της ήρθαν στο μυαλό, αλλά, πάλι, δεν μπορούσε να είναι σίγουρη. Δεν είχε ανταλλάξει μαζί του περισσότερες από δυο τρεις τυπικές κουβέντες.

«Στο γράμμα ισχυρίζεται όχι μόνο ότι ο Βέρτζιλ τη δηλητηριάζει, αλλά και ότι φαντάσματα περνάνε μέσ' απ' τους τοίχους. Πες μου, πόσο λογικά σου φαίνονται εσένα αυτά;»

Ο πατέρας της σηκώθηκε, πήγε στο παράθυρο και κοίταξε έξω σταυρώνοντας τα μπράτσα του στο στήθος. Το γραφείο έβλεπε στις πολύτιμες μπουκαμβίλιες της μητέρας της, μια έκρηξη χρώματος σαβανωμένη τώρα στο σκοτάδι.

«Η Καταλίνα δεν είναι καλά –αυτό το ξέρω. Ξέρω επίσης ότι αν οι δυο τους πάρουν διαζύγιο, ο Βέρτζιλ θα μείνει χωρίς λεφτά. Ήταν ξεκάθαρο όταν παντρεύτηκαν ότι η περιουσία της οικογένειάς του είχε εξανεμιστεί. Όσο όμως οι δυο τους εξακολουθούν να είναι παντρεμένοι, εκείνος έχει πρόσβαση στον τραπεζικό της λογαριασμό. Τον συμφέρει να κρατήσει την Καταλίνα στο σπίτι, ακόμη κι αν για εκείνη θα ήταν καλύτερο να είναι στην πόλη, ή εδώ, μαζί μας.»

«Πιστεύεις ότι είναι τόσο ιδιοτελής; Ότι θα έβαζε τα οικονομικά του πάνω από την υγεία της γυναίκας του;»

«Δεν τον ξέρω, Νοεμί. Κανένας μας δεν τον ξέρει. Αυτό είναι το πρόβλημα. Είναι ξένος. Λέει ότι τη φροντίζουν κι ότι βελτιώνεται, πού ξέρω όμως ότι δεν την έχει δεμένη στο κρεβάτι, ταΐζοντάς τη μόνο χυλό;»

«Και μετά λες την Καταλίνα μελοδραματική;» ρώτησε η Νοεμί, κοιτάζοντας την ορχιδέα που στόλιζε τον καρπό της κι αναστενάζοντας.

«Ξέρω τι βάρος μπορεί να γίνει ένας άρρωστος συγγενής. Η μητέρα μου είχε πάθει εγκεφαλικό κι έμεινε χρόνια καθηλωμένη στο κρεβάτι. Ξέρω επίσης ότι μερικές φορές οι οικογένειες δεν μπορούν να χειριστούν καλά τέτοια ζητήματα.»

«Τι θέλεις λοιπόν να κάνω;» τον ρώτησε, ακουμπώντας με χάρη τα χέρια της στα γόνατά της.

«Να πας εκεί και να εκτιμήσεις την κατάσταση. Να δεις αν η Καταλίνα θα έπρεπε πράγματι να μεταφερθεί στην πόλη, κι αν είναι έτσι, να προσπαθήσεις να πείσεις τον Βέρτζιλ ότι πρόκειται για την καλύτερη επιλογή.»

«Πώς θα το καταφέρω αυτό;»

Ο πατέρας της έσκασε ένα πονηρό γελάκι. Στο πονηρό γελάκι και στα ευφυή, σκούρα μάτια, παιδί και γονιός έμοιαζαν πάρα πολύ μεταξύ τους. «Είσαι επιπόλαιη, ευμετάβλητη. Πάντα αλλάζεις γνώμη για όλους και για όλα. Πρώτα ήθελες να σπουδάσεις ιστορία, μετά θέατρο, τώρα σου έχει πάρει τα μυαλά η ανθρωπολογία. Δοκίμασες ό,τι άθλημα υπάρχει και τα παράτησες όλα. Βγαίνεις δυο φορές μ' ένα αγόρι, και στο τρίτο ραντεβού δεν του ξανατηλεφωνείς.»

«Αυτά δεν έχουν καμία σχέση με την ερώτησή μου.»

«Θα φτάσω και σ' αυτή. Είσαι επιπόλαιη, αλλά είσαι και πεισματάρη για όλα τα λάθος πράγματα. Ε, ώρα να διοχετεύσεις όλο αυτό το πείσμα και την ενέργεια σε κάτι χρήσιμο. Δεν έχεις αφοσιωθεί ποτέ σου σε τίποτα εκτός από τα μαθήματα του πιάνου.»

«Και των αγγλικών», αντιγύρισε η Νοεμί, δεν έκανε ωστόσο τον κόπο να αρνηθεί τις υπόλοιπες κατηγορίες, γιατί πράγματι άλλαζε τα αγόρια σαν τα πουκάμισα και ήταν επίσης ικανή ν' αλλάξει τέσσερις φορές ρούχα στη διάρκεια της ίδιας μέρας.

Ναι, αλλά δεν οφείλει κανείς να καταλήξει σε οριστικές αποφάσεις για τα πάντα από την ηλικία των είκοσι δύο χρονών, σκέφτηκε. Δεν είχε νόημα να το πει αυτό στον

πατέρα της. Εκείνος είχε αναλάβει την οικογενειακή επιχείρηση από τα δεκαεννιά του. Για τα δικά του μέτρα, η κόρη του όδευε αργά προς το τίποτα. Ο πατέρας της την κοίταζε περιμένοντας κι εκείνη αναστέναξε. «Καλά, εντάξει. Ευχαρίστως να της κάνω μια επίσκεψη σε μερικές εβδομάδες...»

«Τη Δευτέρα, Νοεμί. Γι' αυτό σ' έφερα άρον άρον από το πάρτι σου. Πρέπει να κανονίσουμε τα διαδικαστικά γρήγορα, ώστε να είσαι στο πρώτο τρένο για το Ελ Τριούνφο τη Δευτέρα το πρωί.»

«Μα, έχω εκείνο το ρεσιτάλ», απάντησε.

Η δικαιολογία ήταν φτωχή και το ήξεραν και οι δύο. Η Νοεμί έκανε μαθήματα πιάνου από εφτά χρονών, και δύο φορές τον χρόνο έδινε ένα μικρό ρεσιτάλ. Τώρα πια, δεν ήταν απολύτως απαραίτητο για τις κοσμικές να παίζουν κάποιο όργανο, όπως στην εποχή της μητέρας της, παρ' όλ' αυτά, η ενασχόληση με τη μουσική ήταν ένα από εκείνα τα ωραία, μικρά χόμπι που έχαιραν εκτίμησης στον κοινωνικό της κύκλο. Εξάλλου, το πιάνο τής άρεσε.

«Το ρεσιτάλ. Το πιθανότερο είναι ότι έχεις ήδη κανονίσει να πας με τον Ούγκο Ντουάρτε και δεν θέλεις να αφήσεις κάποια άλλη να τον συνοδεύσει εκείνο το βράδυ, ή να χάσεις την ευκαιρία να φορέσεις καινούριο φόρεμα. Λυπάμαι, αλλά αυτό εδώ είναι πιο σημαντικό.»

«Αν θες να μάθεις, δεν έχω καν αγοράσει καινούριο φόρεμα. Θα έβαζα τη φούστα που φόρεσα στο κοκτέιλ πάρτι της Γκρέτα», είπε η Νοεμί, πράγμα που ήταν μισή αλήθεια, γιατί πράγματι σχεδίαζε να πάει στο ρεσιτάλ με τον Ούγκο. «Κοίτα, για να είμαι ειλικρινής, το ρεσιτάλ δεν είναι η βασική μου ανησυχία. Σε λίγες μέρες όμως αρχίζουν τα μαθήματα. Δεν μπορώ να σηκωθώ να φύγω έτσι. Θα με κόψουν», πρόσθεσε.

«Ας σε κόψουν. Τα μαθήματα θα τα ξαναπάρεις.»

Ήταν έτοιμη να διαμαρτυρηθεί για τον αδιάφορο τόνο του, όταν εκείνος, που όλη αυτή την ώρα ήταν στραμμένος

προς το παράθυρο, έκανε μεταβολή και στύλωσε πάνω της το βλέμμα του.

«Δεν έχεις πάφει να με ζαλίζεις με το Εθνικό Πανεπιστήμιο, Νοεμί. Αν κάνεις αυτό που σου ζητάω, θα σου δώσω την άδεια να γραφτείς.»

Οι γονείς της της είχαν επιτρέψει να παρακολουθήσει μαθήματα στο Γυναικείο Πανεπιστήμιο του Μεξικού, είχαν αντιδράσει όμως όταν η Νοεμί τους δήλωσε πως μετά την αποφοίτησή της από εκεί σχεδίαζε να συνεχίσει τις σπουδές της. Ήθελε να κάνει ένα μεταπτυχιακό στην ανθρωπολογία, και για να γίνει αυτό θα έπρεπε να γραφτεί στο Εθνικό. Ο πατέρας της θεωρούσε ότι κάτι τέτοιο δεν θα ήταν μόνο χάσιμο χρόνου, αλλά ότι μπορούσε ν' αποδειχτεί και βλαβερό, με όλους αυτούς τους νεαρούς που τριγύριζαν στους διαδρόμους γεμίζοντας τα κεφάλια των νεαρών γυναικών με ανόητες και άσεμνες σκέψεις.

Ούτε η μητέρα της ήταν περισσότερο εντυπωσιασμένη από τις μοντέρνες ιδέες της κόρης της. Υποτίθεται ότι τα κορίτσια έπρεπε ν' ακολουθούν έναν απλό κύκλο ζωής, ξεκινώντας από ντεμπιτάντ και καταλήγοντας σύζυγοι. Οι επιπλέον σπουδές θα καθυστερούσαν αυτόν τον κύκλο, παρατείνοντας την παραμονή της χρυσαλίδας στο κουκούλι της. Είχαν συγκρουστεί πολλές φορές με τη μητέρα της για το θέμα, και τελικά εκείνη είχε δηλώσει με πονηριά και επιδειξιότητα ότι η τελική απόφαση θα ήταν του πατέρα της, ο οποίος φαινόταν εξίσου αρνητικός σ' αυτή την προοπτική.

Έτσι, η τωρινή δήλωσή του την εξέπληξε, προσφέροντάς της ταυτόχρονα μια εντελώς απρόσμενη και μοναδική ευκαιρία. «Το εννοείς αυτό που είπες;» τον ρώτησε επιφυλακτικά.

«Ναι, το θέμα είναι σοβαρό. Δεν θέλω να δω ένα διαζύγιο μοστραρισμένο στις εφημερίδες, δεν μπορώ όμως και να επιτρέψω στον πρώτο τυχόντα να εκμεταλλευτεί την οικογένειά μας. Κι εδώ μιλάμε για την Καταλίνα», είπε ο πατέρας της, μαλακώνοντας τον τόνο της φωνής του. «Δεν έχει περά-

σει και λίγα στη ζωή της, κι ίσως τώρα να έχει μεγάλη ανάγκη από ένα οικείο, αγαπητό πρόσωπο. Ίσως, τελικά, να είναι και το μόνο που χρειάζεται.»

Η κακοτυχία είχε χτυπήσει αρκετές φορές την Καταλίνα. Πρώτα ο θάνατος του πατέρα της κι έπειτα ο δεύτερος γάμος της μητέρας της μ' έναν άντρα που πολύ συχνά έκανε τη μικρή Καταλίνα να κλαίει. Δύο χρόνια αργότερα, η μητέρα της πέθανε επίσης, και η Καταλίνα μετακόμισε στο σπιτικό της Νοεμί: Ο πατριός της είχε ήδη φύγει. Παρά τη ζεστή αγκαλιά των Ταμποάδα, αυτοί οι δύο θάνατοι την είχαν επηρεάσει βαθιά. Αργότερα, όταν ήταν πια νεαρή γυναίκα, η διάλυση ενός αρραβώνα την τάραξε και την πλήγωσε για άλλη μια φορά.

Υπήρξε επίσης ένας μάλλον αδέξιος νεαρός που την κορτάριζε επί μήνες και τον οποίο η Καταλίνα φαινόταν να συμπαθεί ιδιαίτερα. Ο πατέρας της Νοεμί όμως τον είχε διώξει, μια και δεν του είχε κάνει καλή εντύπωση. Έπειτα από το ναυάγιο εκείνου του ειδυλλίου, η Καταλίνα πρέπει να είχε μάθει πια το μάθημά της, γιατί κράτησε τη σχέση της με τον Βέρτζιλ Ντόιλ πιο κρυφή κι από κρατικό μυστικό. Ή ίσως ο πιο υποψιασμένος από τους δύο να ήταν ο Βέρτζιλ· ίσως αυτός την είχε παρακινήσει να κρατήσει κρυφό τον δεσμό τους, ωστόσο να είναι πλέον πολύ αργά για να ακυρωθεί ο γάμος τους.

«Υποθέτω ότι δεν θα υπάρχει πρόβλημα αν τηλεφωνήσω στη γραμματεία της σχολής μου και τους ενημερώσω ότι θα απουσιάσω μερικές μέρες», είπε η Νοεμί.

«Ωραία. Θα τηλεγραφήσουμε στον Βέρτζιλ και θα τους ειδοποιήσουμε ότι φεύγεις. Διακριτικότητα και ευελιξία, αυτό θέλω από σένα. Είναι ο άντρας της και έχει κάθε δικαίωμα να παίρνει αποφάσεις για λογαριασμό της, αν όμως αυτές οι αποφάσεις είναι για το κακό της, δεν μπορούμε να μείνουμε με σταυρωμένα χέρια.»

«Κανονικά, θα έπρεπε να σε βάλω να το γράφεις –αυτό που είπες για το πανεπιστήμιο.»

Ο πατέρας της ξανακάθισε στο γραφείο του. «Ναι, λες και δεν θα κρατήσω τον λόγο μου. Άντε τώρα να βγάλεις αυτά τα λουλούδια απ' τα μαλλιά σου και ν' αρχίσεις να φτιάχνεις βαλίτσες. Ξέρω ότι θα σου πάρει αιώνες μέχρι ν' αποφασίσεις τι ρούχα θα πάρεις μαζί σου. Και μια που το 'φερε ο λόγος στα ρούχα, τι υποτίθεται πως έχεις ντυθεί;» τη ρώτησε ο πατέρας της, ολοφάνερα δυσαρεστημένος από το ανοιχτό ντεκολτέ του φορέματος και τους γυμνούς ώμους της.

«Άνοιξη», του απάντησε.

«Κάνει κρύο εκεί πάνω. Αν λογαριάζεις να τριγυρίζεις με ρούχα σαν κι αυτό, καλύτερα να πάρεις και καμιά ζακέτα», της είπε στεγνά.

Αν και κανονικά η Νοεμί θα είχε απαντήσει με κάποια έξυπνη ατάκα, αυτή τη φορά παρέμεινε ασυνήθιστα σιωπηλή. Είχε σκεφτεί καθυστερημένα, αφού συμφώνησε να πάρει μέρος στο εγχείρημα, ότι γνώριζε ελάχιστα για το μέρος όπου θα πήγαινε και για τους ανθρώπους που θα συναντούσε εκεί. Δεν ήταν κρουαζιέρα ή ταξιδάκι αναψυχής. Δεν άργησε όμως να ξαναβρεί τη σιγουριά της, υπενθυμίζοντας στον εαυτό της ότι αφού ο πατέρας της την είχε διαλέξει γι' αυτή την αποστολή, έπρεπε να τη φέρει πάση θυσία σε πέρας. Επιπόλαιη; Κάθε άλλο. Θα του αποδείκνυε ότι ήταν πέρα για πέρα ικανή να αφοσιωθεί σ' έναν σκοπό. Ίσως μετά την επιτυχία της –γιατί η Νοεμί αδυνατούσε να φανταστεί τον εαυτό της να αποτυγχάνει– να την αντιμετώπιζε πλέον ως πιο ώριμη, και αντάξια της εμπιστοσύνης του.

2

Όταν η Νοεμί ήταν μικρή και η Καταλίνα τής διάβαζε παραμύθια, συνήθιζε να αναφέρει «το δάσος», εκείνο το μέρος όπου ο Χάνσελ και η Γκρέτελ είχαν πετάξει τα ψίχουλά τους ή η Κοκκινোসκουφίτσα είχε συναντήσει τον κακό λύκο. Μεγαλώνοντας σ' ένα μεγάλο αστικό κέντρο, η Νοεμί άργησε πολύ να συνειδητοποιήσει ότι τα δάση ήταν πραγματικά μέρη, τοποθεσίες που μπορούσες να βρεις στον Άτλαντα. Η οικογένειά της έκανε διακοπές στη Βερακρούζ, στο παραθαλάσσιο σπίτι της γιαγιάς της, κι εκεί δεν υπήρχαν σχεδόν καθόλου ψηλά δέντρα. Ακόμη κι όταν μεγάλωσε, το δάσος έμεινε στο μυαλό της μια εικόνα ιδωμένη σ' ένα παραμύθι με τα μάτια ενός παιδιού, με περιγράμματα στο μαύρο του κάρβουνου και πινελιές χρώματος στο κέντρο τους.

Έτσι, της πήρε λίγο χρόνο μέχρι να συνειδητοποιήσει ότι πήγαινε στην καρδιά ενός δάσους, αφού το Ελ Τριούνφο ήταν φωλιασμένο στην απότομη πλαγιά ενός βουνού, μ' ένα χαλί από πολύχρωμα αγριολούλουδα στρωμένο στο χώμα και με πυκνή βλάστηση από πεύκα και βελανιδιές. Η Νοεμί είδε πρόβατα να περιφέρονται εδώ κι εκεί και κατσίκια να σκαρφαλώνουν σε απόκρημνους γκρεμούς. Το ασήμι είχε δώσει στην περιοχή τα πλούτη της, το στέαρ αυτών των ζώων όμως ήταν που είχε βοηθήσει να φωτιστούν τα ορυχεία, που στην περιοχή υπήρχαν μπόλικά. Το τοπίο ήταν πανέμορφο.

**Προσπαθεί να με δηλητηριάσει.
Πρέπει να έρθεις να με βοηθήσεις, Νοεμί.
Πρέπει να έρθεις να με σώσεις!**

Όταν η Νοεμί Ταμποάδα παίρνει ένα απελπισμένο γράμμα από τη νιόπαντρη ξαδέλφη της, η οποία την εκλιπαρεί να τη σώσει από έναν μυστηριώδη κίνδυνο, είναι ολοφάνερο ότι κάτι δεν πηγαίνει καθόλου καλά. Οι σικ τουαλέτες της Νοεμί και το άψογο κραγιόν της ταιριάζουν περισσότερο σε κοκτέιλ πάρτι παρά σε ερασιτέχνη ντετέκτιβ, φεύγει όμως αμέσως για το απομακρυσμένο αρχοντικό στην ύπαιθρο του Μεξικού.

Έξυπνη και ανυποχώρητη, η Νοεμί διαθέτει ακλόνητη βούληση, και δεν φοβάται τίποτα. Ούτε τον νέο, απειλητικό και ταυτόχρονα σαγηνευτικό, σύζυγο της ξαδέλφης της, τον Βέρτζιλ Ντόιλ, ούτε τον πατέρα του, Χάουαρντ, τον υπέργυρο πατριάρχη που φαίνεται συνεπαρμένος από τη Νοεμί, ούτε καν το ίδιο το σπίτι, το οποίο αρχίζει να εισβάλλει στα όνειρά της με οράματα βουτηγμένα στο αίμα και την καταστροφή.

Μαγνητισμένη από τον τρομακτικό και, παρόλα αυτά, σαγηνευτικό κόσμο του παλιού αρχοντικού, η Νοεμί δεν θα αργήσει να συνειδητοποιήσει ότι της είναι αδύνατον ν' αφήσει αυτό το αινιγματικό σπίτι.